

காவைதாகவைத்துப்பிடிதம்

(திரு. ஜ் பொன்னியா, ஏழாலை)

(ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରା)

ஐந்தாமத்தியாய்

(5) தலை கஷ்டம் பறந்து
பரோ தவண்டே வித்யாவித்தபேசிலும்
கே பத்ரகடே, கஷாம் தவண்டியே
ஞபம்சிதம் து சித்பா வித்தே
கராதே பன்னுவே அரசு:

இ—ஸ். அக்ஷரே-அழிவற்றவராயும், அங்கேத- எல்லையற்றவராய், ப்ரஹ்மபரே.பஞ்சப்பரோம்மாயுமள்ள, யதர-எவரிடக்குல, கடே கீலிதே-மறைவாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற, வித்யா அசித்யாதவே-பகவம் பரசுமுரகிய இரண்டனுள்ளும், அவித்யாக்ஷரம் து - பாகம் அழிவளவதாகும், வித்யா து அமருதம் தலி-பக அழிவற்றகாகும், ய-எவர், அத்யா அகிக்கே பகபாகங்களிரண்டடியும், சுராதே - ஆறுநிருப்பாரே, வி-அவர், அப்ப-தவசிரங்கடற்கும் வேறுபுன்னவர்.

“சேதனார்க்கிய பகவுவ வித்தை
எனவும் அங்கேதனார்க்கிய பாசுத்தை
அவித்தை எனவும் கூறுவர். (பரய
சமி, உதாக—ஏ)

"பசு பாசம் பதி என்பன பிரம
வாதினாரல் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.
சேதனமாகிய டசு அழிவற்றது
என்றப் பாசம் அழிவள்ளு என்றம் கறப்படும்,
இவையிரண்டாகும் மேலாடுவளவர்
பதியாகிய சிவபெருமான். இம்முன
தம அந்தபேருள்ளன. (ஸ்ரங்கத
பூர்ணம் உபாநங்களைக் கொடுக்க

(இம்மங்கித்ததா வறிய வேண்டியன் முன்பே காட்டப்பட்டன.)

பொ-ரை, அழிவற்றவஸும், எல்
வெயற்றவஸுமாகிய சிவபெருமானி
தத்துவம் பகவும்பாசமும் மறைவாக
வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆற்றவஸு
அசேதனமாகிய பரசம் அழிவுள்
னது. (பரிபாக காலத்தில் பகவு
விட்டு நக்கு மயல்பேணுயுக்காது.)
சேதனயங்கப் பக அழிவறந்து
இவ்வரண்ணடியும் ஆலரும் சுவபெறு
மகன் இவற்றின்கு த்வரியுள்ளார்.

(୧) ଯେହ ଯୋକିମ ଯୋକି ମତି
ତିଲୁଟାତ୍ତ୍ଵପଦ୍ଧତି ଉପରେ ବାଣି ଶ୍ରୀପାଣୀ
ତ୍ରୈବାଚିର୍ମନ୍ଦିର ଓ ଲାଲଗାଁ; କୁଳିମ ପ୍ରକଳ୍ପରେ
ତମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟମ ଯଳିଥିଲାକୁଠାରେ ଜୁନ୍ଦୁରାଜର
ପ୍ରକଳ୍ପ ଜୁନ୍ଦାମାନଙ୍କ କା ପରାପରାଯତ

இ-ன, மாவர், யேர்கிம் யோ
ந்து-யலகிலுத்து) உபரதன் கால
ண்டாய சுத்தாகச் சுத் மாலைகளை
யும், சீராவாகி ரூபாண்டி: (அவற்றின
காரியமாய்த் தொழில்ய) எல்லை
உருவப் பொருட்களையும், ஸர்வர:
த்யாங்கி (அவற்றின விழுது கனம்
பலன் நுகருப) எல்லா போதி (தீ
தனு, கலையுர், அத்தகூட்டுத் - அத்த
டிக்கன்றும்போல் விரும்புவது ஒரு
யர், யெ-வரை, அத்தக்காலா-தம-
முதலில் தீவினால்ய, உழிலுக்கிலை-
இருஷ்டியகப் பிரமாணவ, ஜார்ன்:
பிராத-ரூபங்களிலும் ப.வி.க
வேறும்போல், ஸ.-ஆவர், தப-அந்தப்பார
மர்களை, ஆஸ்யமாநப் படப்பட-ம
க்கூட எண்டரே (தொழில்துறை
ஏஞ்ச)

புடு (4) வர் உலக்கு
 உட்டாதநாயகர்யாகவே சுதந அக
 தம மரமைக்கின்பு...அதிட்டுக
 கண்ணால் மீறங்கம் மீறங்கம் என்
 ரத்துமுறை மற்றவதனால் உல
 க்கமு உபாதன காரணமாகிய
 மாலை இருந்துக்கப்படும் எனபது
 குறிப்பிரவர்க்கு உலகம் சுதநமும்
 குச்சத்துமும் என்றாலுக்கப்பட்டுத்
 தான். அதுபற்றான்மும் ஆருவ
 ளபெழும் கண்ணப்படு. உலகம்கு
 பாதனம் மாலையே எனபது
 பழந் முன்னுடைய நியுள்ளோம், ஆன
 காலம் கூட அத்தொலை சமபாதம்

கோக்கியே மரபையிலிருந்து தோ
ன்றிப் பலகினைப் பிரமத்திலிருந்து
தோன்றியது என்ற சிற்கலவிடங்
களிற் சுரக்கெய்கிற்ற.

தைக்கிரீபோபாஸ்தம் இரண்டாவது பிரஹ்மானக்கவல்லி முகலை வூவாகம் உவது மங்கிரத்தில் பிரமக்கிலிருந்து ஆசைமும், ஆகாபத் திலிருந்துவரயவும்.....தோன்றின என்ற குறுக்களிற்றது. இம்மக்கிரத்தில்குச் சாபான் பாடியம் வரையுமிடத்தில், சுவீவகாசவதாம் சாம் அக்கியாவும் १०.ம் மாதிரத்தில் “மாயையைப் பிரக்ருதி (உபாதானம்) என்றும், மாயைபுகையவரையக்கொராக்கிமித்தகாரணம்” என்றும் அறிக் கொண்டு உரைத்திருக்க, இங்கு பிரமத்திலிருந்து ஆகாயம் பிரக்காத என்று பிரமத்தைப் பிரக்ருதி (உபாதானம்) பாகக் கூறிப்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனில் என்று ஓர் வினாவைப்பூட்டிக் கொண்டு, மாயைப் பிரமத்தைச் சுத்தியாயிருத்தவின் சுத்தி சுத்தனையிட்டுத் தனித்தெருப்பத்தில்லைதலால், மாயையின் உபாதானத்துவத்தை இச்சுநுதி பிரமத்திற்குச் சொன்னதாகவே கொள்ளுவேண்டும் என்று விடையிறுத்தனர். எனவே மாயையே உயராதன் என்பதும் அதற்கு ஆசாரயமாக குத்தப்பற்றப்பே அரமா உபாதானமெடது கிஞ்சிலியிருக்கும் சுநுதி குறுகின்றது என்பது சாயான்குக்குக் கருத்தால் கொற்ற வேண்டனர்க்,

பிரமத்திலிருந்து உலகந் தோன்றும் என்பதற்கு, “சிவித்திருக்கின்ற மனிதனது உடம்பிலிருந்து மயிர் தோன்றுவதுபோல” என்று முண்டகச்சாதி உதாரணம் எடுத்துக்காட்டிற்கும் (முன். க-க-அ) உயிரிலேமயிர் மூளைப்பறு ஒருக்காலுமில்லை, உயிர் கீங்கிய பிணத்திலிருந்தும் தாதுமுனையாது. ஆகவே உடம்பிலேமயிர் தோன்றுதற்கு உயிர் ஆசாரமயிருக்குமல்ல, இங்கு உயிர்கிரத்த காரணம் உடம்பு உபாதான கரணம், யடிர் அதன் காரணம், அங்கனம், சித்தாக்யப் பிரமத்திலிருந்து கடமாகப் பலகமுனைப்பது ஒருக்காலுமில்லை. பிரமத்தின் ஆதாரமின்றி சுடமாகும் மாயையினிருந்தும் அது தோன்றும். எனவே உலகத் தோற்றுத் தற்குப் பிரமம் கிமித்தமார்த்தரவே என்பதும், மாயையே உபாதானமென்பதும் அச்சுருக்கபித் தன்னுண்டையாதல் உணர்ந்து தெளிக்க

இனி, மேற்கூறிய கைத்திரீபமக்கிர பாடியத்தில் சாமனர், ‘கைவாகபாகவளில் இசுவாணத்தத்துவங்களிலும் பிரித்துணர்த்தும் பொருட்டுச் சாங்கியர் கூறிய இருபத்தைக்குத் தத்துவங்களிலும் மேலுள்ளவாகப் பதிர்னாறுத்தத்துவங்கள் கிருக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபகிடக்கங்களோ வெனிலும் உதாரணத்திறக்க ஆசாம் முகவிய கில சத்துவங்களைத் தோற்றுத்தை மட்டுமெக்கு யொழுங்கன. எதுவகையற் கூறுவதற்கு ஒருவுறுத்துப் பிரசாரச்சாராய் உண்டாகும் மேர அதுவரைபிறருந்து கூறுத் தூறுகின்றது. இதனால் உத்தமாத்திராக்குப் பிரம ஞானம் உடனடியாகக்கூடும் என்பது சுநுதயும் குறுத்தாகக் கொள்க’ என்றுமராத்தார் இதனால், (அசுத்தமாயாகவீயகுங்குக்கு மேலுள்ளவாகப் பிரமத்தை (பிரேரக) தத்துவங்களும், அவற்றை உபாதானமாகப் பிரமத்தையைப் போன்றுவரையும் அவர் ஏற்குக்கொண்டுவருகிறார்.

“தெரிந்தும் தெரியாதிரு”

யுத்தகாலத்தில்நாவடக்கம் வேண்டியதென்?

“ஏக்கு முனை” அசிரியர் கிரு. சோ. நடராசன் பி எ கொழும்பு ரேட்டீயோவில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் விபரம் பின்வருமாறு:-

பஞ்சதங்கிரத்தில் ஒரு கதை. மகத தேசத்திலே புல்லோக்கப்பலம் என்ற ஒரு குளம், அதில் சங்கட விகட ரெண் இரண்டு அன்னப் பட்சிகள் வசித்து வந்தன. இவை கருக்கு நட்பின்னுக் கூடு ஆழமை வந்து சேர்ந்தது. ஒரு நாள் அந்த ஆழமை சொல்லிற்று:— “யீரிபநண் பர்களே நேற்ற இந்தக் குளக் கரையிலிருந்து சில மீண்டுமாக பேசினார்சன். இதன்போது நினத் ஆழமை விழுந்துவிடுமானால் உடனே சமைத்துக் காப்பிடலாம் என்று கிளர் சொன்னார்கள், வீட்டுக்கு உடனே கொண்டிபோய் பக்குவம் பண்ணிச் சரப்பிடுவோ மென்று. இப்படிப் பலவாறு பேசுவதைக் கேட்ட கூர்மம்:— “ஆமா மண்ணைத்தரன் சாப்பிடுவிர்க் களன்று வாயைத் திறந்து சொன்னது. சொல்லி முடியுமான் அது மன்னிலே விழுந்து இடையாயிற்று.”

தல் ஆவர்கள் இந்த ஏரியில் வலை
 வீசி இங்குள்ள மீன் ஆகை முதலிபவற்றை யெல்லாம் பிடிக்குத்
 தொண்டி போய்ச்சிடுவதாக இரகசிய
 மாப்பு பேசிக்கொண்டிருக்கார்.
 ஆனாடிப்பால் நாம் இந்த ஏரியில்
 இனி ஒருசந்தினமுடைய இந்தக்
 கூடாது. வேறு ஒரு ஏரிக்குப்
 போய்ச்சிடுவோம்" இக்கால்க்கட்டு
 அன்னபாறையை இரண்டும் நாம்
 ஆனால் பறந்து போய்ச்சிட்டிரும்.
 உண்ண எப்படி சிட்டிச் செல்லலா
 மென்று கேட்டன். கூர்ம செரான்
 னது, "ஒரு மூடுப் பீங்களில்
 வரும் செராண்டால் கெள்கிற்கால்
 ஆங்கள். அந்தக் கம்பீஸ் நான்
 எனது வரைலை கெட்டியாகக்
 கூடித்துக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி
 ஆகையமர்க்கமாக மூலகுட போய்
 விட்டாரம்: ஆனால் வரய கெட்டியா
 யிருக்க வேண்டும். இப்படி நாம்
 ஆராயத்திற் பறப்பதைக் கண்டு
 சனங்கள் ஏதாவது பேசுக் கொள்
 வார்கள். அப்பொழுது சொல்பத்
 திறந்து ஏதாவது பகலை செராலை
 கிணப்பாய். அப்படிச் சமபங்கிக்கு
 மானால் கில்கில் விழுக்கு மரண
 மக்குமாட்டுமா?" என்ற அன்ன
 பறவைகள் கூறின. கூர்மம்:

வண ! வன அப்படிச் சாவ
முட்டால்ல, வரவையே தறகக
மாட்டே னென்றது. ஏனார் முன்
வேற்றாட்டினபடி அவை யறதே
செலும்பொழுத நகாதத்திலுள்ள
சனங்கள் இப்பெற்றன ஆச்சரியம்
எனது பலவாற பேசினாலோ, சில
இடையர்கள் சொன்னார்கள், அந்த

தோடு ஆமத் கைவத்துறைக்கு
வேதம்பிள்ளையாயுள்ளது என்பதை
யும் செனிப்பதுத்தினவராகின்றுர்.
பிரயா என்று முயலக்கணத்தால்
வணக்காணமுட்டத்தக்கும் தழு
வுப்பட்டனர்.

பொ—கரை: உலகினுக்கு உபா
தாணமாகிய சுத்தாக்கத்தமானபைகளை
யும், அவற்றில் ரெயியபழுகள்களை
யும், அவற்றிடை வீழ்த் தனம்
பலம் நடக்கும் உயிர்வர்க்கங்களையும்
உள்ளும் புற்பு மொக்க சன்றியக்
கும் ஒருவராகிய சிலபெறுமானே
அரமா முதலிய காரண முத்தகவை
ஐவரையும் தோற்றுவத்து யீடு
பெறுங் தொழில்கள் விழவுகளை
செல்வதை அறிகும் தலைவர்மார்வர்.

மேலிரண்டு மஞ்சியகள் தும
சிவபெருமான் உயிர்களோடு ஒன்று
யும் வேறுபடும் உடனாயுட நம் தும
சத்தாததுவித வயல்பு வலிப்புதுத்
துரைதநாறு மாயிற்ற.

(ஏ) வகைமுறை ஜாலம் பற்றாத கிருவர்வங்களும் சீக்கிட்டர் எம் ஹரத்தியேதீவு:, கூடு: குருஞ்சி வச பதயாத்தஸரா: ஸ்ரீகாபதியம் குருதீ மஸ்தமா.

இ—வு: அவ்யாக் கேந்தரோ-இந்த உலகத்தில், ஏழை தேவை (மேற்கூறிய ஒறுவராகம்) இந்தத் தேவர், ஏத வகை ஜாலம் செத்த மும் செத்தமும் என்னும் இரு காட்டுத்துறை பக்கம்

